

SÖTÉT MAJI
III.

TWISTED IS THE CROWN

kegyetlen korona

fine
selection

KEL CARPENTER

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

KEL CARPENTER

SÖTÉT MAJI
III.

TWISTED
IS THE
CROWN

kegyetlen korona

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

*Azoknak, akik nem hagyják, hogy a múlt határozza meg őket,
helyette ők alakítják a saját jövőjüket.*

MOTTÓ

Szilaj gyönyörnek vége is szilaj,
Lázába pusztul el, mint tűz s a lőpor,
Mely csókolódzva hal meg

William Shakespeare

Romeo és Júlia, Második felvonás, 6. szín*

* Kosztolányi Dezső fordítása

1. FEJEZET

Rideg fogadtatás

*„Ha azok, akikhez jöttél, nem nyitnak ajtót a kopogásra,
bölcsebb nem belépni.”*

*– Quinn Darkova, a Fierté-ház vazallusa,
félelemkeltő, fehér ráksasza*

Csatakiáltás harsant a harcok közepette. Quinn összevonta a szemöldökét, amikor a tizenöt éves, cse-nevész lány átlendült a hajó fedélzete felett. Axe egy kézzel kapaszkodott a kötélbe, míg a másikban a fejszét lengette. Vér fröccsent fiatal arcára, ahogy a karját kinyújtva, lejjebb hajolva, lendülés közben vágott egyet – fegyverének pengéje felhasította az ellenség tor-kát, miközben Axe elszáguldott mellette.

– Jahúúúúúúúú! – üvöltötte teli torokból, és a levegőbe emelte a fejszét.

Quinn megrázta a fejét, majd benyomta a botján lévő rovátkát. A rejtett rész halk csusszanással siklott ki a helyéről, éppen amikor

valaki mögé lopakodott. Hatalmas árnyék magasodott fölé. Quinn megpördült, és a bot tompa végét felfelé lendítette.

Férfikéz csattant a végén, mintha az alak számított volna a mozgatra.

– Myori haragja! – szitkozódott, ahogy kilépett az árnyékból.

Quinn felvonta az egyik szemöldökét.

– Vigyázz már, mit csinálsz azzal a dologgal! – fortyant fel Draeven.

Quinn csak a szemét forgatta, majd hátralendítette a botját – anélkül, hogy odapillantott volna.

Nyögés hallatszott, majd test puffant a fedélzeten.

– Mit is mondtál? – kérdezte Quinn, ahogy végigmérte a botja végét, ami most már vértől csillogott. Határozottan tetszett neki a látvány.

– Jó, jó... le! – üvöltötte Draeven.

Quinn térdre vetette magát, épp amikor Draeven kardja elsuhant felette, pontosan ott, ahol az imént még a nyaka volt. Újabb puffadás. Quinn elfintorodott.

– Nem fognak leállni! – kiáltotta fel a férfinak.

A csata tovább tombolt körülöttük. Ezüsthajú férfiak és nők özönlöttek a hajójukra, egyértelmű gyilkos szándékkal, ám nem számoltak azzal a csapattal, amely fogadta őket.

Quinn és Draeven összedolgozva irtotta az ellenséget, de amint egyet ledöftek, kettő lépett a helyére. Axe oda-vissza lendült, és egymás után fejezte le a n'skarai harcosokat. Quinn tudta, hogy a lány ügyesen bánik a fejszéivel, de be kellett ismernie, hogy Axe éles helyzetben még annál is jobban megállja a helyét, mint gondolta. Ennek ellenére a legénységük gyorsan fogyott, és sem Lazarust, sem Vaughnt, sem Dominicust nem lehetett látni sehhol.

– Egyáltalán miért támadtak ránk? – ordította túl Draeven a szélzúgást.

Quinn sarkon fordulva a körülöttük gyülekező hajókra pillantott.

– Mert Lazarus egy idióta – motyogta maga elé, de ahogy visszaneézett Draevenre, az arckifejezéséből tudta, hogy meghallotta.

– Mi az, hogy... – A férfi elhallgatott, és Quinn mellett ellépve ledöfött egy újabb n'skarait, aki ostoba módon még csak lopakodni sem nagyon próbált.

A hajó veszélyesen imbolygott a jeges vizeken, megnehezítve az egyensúlyozást, főleg amikor a hullámok természetellenes vadsággal csaptak fel, annak ellenére, hogy az égbolt tiszta volt.

Quinn összeszűkülött szemmel meredt a horizontra. *Lehetséges volna...?*

– Lazarus küldött levelet, de nem kapott választ. A n'skarai harcosok azért támadnak, mert nem kaptunk meghívást – árulta el végül, ahogy a háborgó tengerből felcsapó víz eláztatta a fedélzetet.

– Micsoda?! – bődült el Draeven, majd egy határozott mozdulattal megpördítette Quinnt, hogy háttal legyenek egymásnak. – Ugye most csak...

– Viccelek? – ajánlotta fel segítőkészen Quinn, ahogy a botját megforgatva előbb fejbe vert valakit, majd egy másik alaknak egy jól irányzott csapással kitörte a nyakát. – Megtámadtak minket, és minden irányból bekerítették. Van ennél jobb magyarázatod?

A válasz csak egy mély morgás volt.

A testek egymás után hullottak el körülöttük, míg ők lassan a kormányállás felé araszoltak. Quinn átesett a jobb oldalukon lévő hajóra. A fedélzet szélén két nő állt, kezük pontosan kiszámított mozdulatokkal lengett. Nem lehetett nem észrevenni a kékesen izzó fényt, amely körülvette őket.

Vízszövők.

– *Csudába!* – szitkozódott Quinn. – Draeven, el fognak süllyeszteni minket! Meg kell találnunk...

A szavai félbetörttek, ahogy a tekintete végigsiklott a fedélzetén, és megtalálta Lazarust. A férfi ott állt a káosz közepén, és épp lassan kigombolta az ingét. A bőrén – vagy inkább a bőre *alatt* húzódó sötét, örvényszerű tetoválások láthatóvá váltak.

Összeakadt a tekintetük, és Quinn a szeméből kiolvasta, hogy Lazarus tudja, milyen következményekkel járnak majd a tettei.

Bármilyen esély a szövetségre már így is csekély volt. Ha Lazarus felfedi, micsoda valójában...

Quinn megrázta a fejét. Lazarus mozdulatlanra dermedt, most már inkább rá figyelt, nem pedig a mögötte közeledő két harcosra. Quinn-nek gyorsan kellett döntenie.

– Quinn, mégis mit... – kezdte Draeven, miközben küzdött, hogy az egyre növekvő túlerő ne kaparinthassa meg a kormányállást.

– Fogd a kormányt!

– Mi? Most egy kicsit elfoglalt vagyok...

– Azt mondtam, fogd meg azt a kicseszett kormányt! – üvöltött rá Quinn. Aztán halkabban hozzátette: – Megpróbálok valamit.

Draeven félreugrott, hogy elkapja a vadul pörgő kereket. Pont abban a pillanatban sikerült megállítania, amikor Quinn megfordult, és rámutatott a támadókra.

A félelem hullámként áradt ki az ereiből, végigszágulzott a felé rohanó harcosokon. Sikolyok harsantak fel a hajnal első sugaraiban.

Quinn nem takarta el a napfényt. Azt akarta, hogy mindenki lássa.

A harcosok, akiket célba vett, egymás után zuhantak a fedélzetre, üveges tekintettel, katatón bénultságba dermedt testtel. Ez adott

némi időt, hogy Quinn megtegye az egyetlen dolgot, ami, úgy vélte, még megállíthatja ezt az egészet, mielőtt túl késő lenne.

A magasba emelte a botját, és n'skarai nyelven elkiáltotta magát:
– *Csendet!*

A fedélzeten mozdulatlanrá vált minden harcos. Minden fej feléje fordult, ahogy Quinn megragadta, és fogva tartotta a félelmüket. Még ha meg is akartak volna mozdulni, akkor sem lettek volna rá képesek.

– Ki vagy te...? – kérdezte az egyik férfi n'skarai nyelven.

– Quinn? – Egy nő válaszolt. – Quinn Darkova?

Többen is feléje fordultak – köztük a saját társai.

Quinn a nő arcára pillantott, és eszébe jutott egy lány – alig volt idősebb nála – egy másik életből. Egy lány, aki alacsonyabb rangú családba született, és akinek nem volt mágikus ereje. Quinn megpróbált visszaemlékezni a nevére, majd amikor meglelte...

– Isa LaFeirnn? – mondta ki suttogva.

A nő nem mosolyodott el, de némi feszültség leolvadt róla.

– Te vagy az. Azt mondták, rabszolga-kereskedők vittek el. A szüleid kerestek...

– Visszatértem – vágott közbe Quinn. – Ezek az emberek hoztak vissza engem. – Draeven felé intett, aki félig a kormányra borult. Aztán Axe-re mutatott, aki még mindig a kötélbe kapaszkodva egyensúlyozott a korláton. Hunyorogva a lehetséges célpontokat pásztázta.

Lazarus továbbra is mozdulatlanul állt, Quinn hatalma ugyanúgy a fedélzethez enyvezte, mint a mögötte álló harcosokat. Vaughn és Dominicus nem volt sehol, de Quinn nagyon remélte, hogy Lorraine-t védelmezik.

A bizalmatlan n'skarai katonák körbepillantottak, mintha épp a szavait mérlegelnék. Quinn emlékezett rá, hogy Isa kedves lány volt.

Olyan, aki mindig kiállt az igazságért – még ha minden alkalommal meg is verték érte. Isa a világos istenek útját próbálta járni. Vajon még mindig így volt?

– Ha ez igaz, akkor talán nem ártana üdvözölni őket, amiért hazahoztak téged – mondta Isa.

– LaFeirnn!

Egyetlen szó, egy parancs. Isa pedig engedelmesen meggörnyedt, lehajtotta a fejét.

Quinn összeszorította a fogait. Ismerte ezt a hangot. És nem hiányzott neki.

Egy férfi lépett előre. Hosszú haját hátrafogta, és bár több mint egy évtized telt el, Quinn felismerte benne azt a vézna, keskeny arcú fiút, aki mostanra férfivá érett – olyan férfivá, akire büszke lehetett a családja.

Quinn a fogai között eresztette ki a levegőt, amikor a férfi megszólalt:

– Még ha valóban Darkováék elveszett gyermeke is lennél... honnan tudhatnánk, hogy a világosság vezetett haza?

– Úgy vélem – kezdte Quinn –, hogy bár sok idő telt el, annyi nem, hogy N'skara ennyire drasztikusan megváltozzon.

A férfi homloka ráncba szaladt. Quinn elindult előre, átlépett az összenyaklott katonák teste felett, és lesétált a fedélzeti lépcsőn.

– A visszatérésemről a Tanácsnak kell döntenie, hiszen a születésem jogán *nemesi vérből* származom.

A fedélzeten moraj futott keresztül.

Quinn egy árnyalattal halkabban folytatta:

– Ha a szüleim valóban kerestek engem, bizonyára Ramielhez imádkoztak igazságért. És lám, itt állok, hús-vér valómban, visszatértem hozzájuk annyi év után.

Megrázta a fejét, és próbálta visszafojtani azt a gonosz kis mosolyt, amely az ajkát csipkedte.

– Ha ez nem egy isten műve, akkor nem tudom, mi lenne, Edward.

– Igen... nos... – A férfi elhallgatott, és nyelt egyet, mintha a keserű szavakat akarná legyűrní, amiket képtelen kimondani. A tekintete Quinnébe akaszkodott, és ő ugyanolyan jeges nézéssel válaszolt.

– Valóban csodának tűnik, hogy egy *világos* isten visszahozott.

– Igen – felelte Quinn, ajkán kígyószerű mosollyal. – Annak tűnik. A férfi megborzongott.

Quinn viszont érezte mögötte a burkolt odaszúrás. Ez a pöcs ugyanúgy nemesi származású volt, de nem olyan magas rangú, mint ő. Még tíz év után is felette állt hatalomban, és ezt Edward egyszerűen semmibe vette.

– Ha valóban haza akarsz térni, akkor majd mi elkísérünk – közölte, aztán undorodva elhúzta a száját, és hozzátette: – *Ezeket* pedig itt hagyjuk.

Quinn a szemét forgatta.

– Lerohantátok a hajójukat, és a legénység felét lemészároltátok. Kétlem, hogy Ramiel vagy Telerah istennő jó szemmel nézné ezt – rántotta fel a szemöldökét.

Edward tekintete, ha lett volna *valódi* ereje, lyukat égetett volna a bőrébe. Quinn tudta, hogy Edward szenvedélyhasító, bár a tehetőségtelenebb fajtából. Míg egy erősebb maji képes lett volna kitépni egy ember érzéseit vagy akár az identitását is, Edward legfeljebb tompítani tudott egy-egy érzelmet. Nem úgy, mint a vízszővők, akik készen álltak elsüllyeszteni a hajót, ha Quinn hagyná, hogy őt elvigyék, míg a többiek itt maradnak.

De ez nem szerepelt a tervei között.

– Ramiel azt is megértené, hogy azért támadtunk meg egy ismeretlen hajót, mert belépett a területünkre. Nem tudhattuk, hogy ártó szándékkal érkeztek-e, vagy sem – felelte Edward fagyosan.

– Talán – bólintott Quinn lassan. – De én nem szoktam feltételezésekbe bocsátkozni arról, mit hisznek, vagy mit nem hisznek az istenek. Nem lenne bölcs dolog, ha esetleg tévednél – pillantott fel az égre, majd lassan visszanézett a férfira.

Edward tekintetébe sötét csillogás költözött, amitől Quinnben valami kegyetlen izgalom szökött fel. Imádott játszani az áldozataival, mielőtt végzett velük.

– Rendben – mondta végül, kis szünet után Edward. – Ha valóban azt kívánod, hogy biztonságban eljuss Liphbe, azt el tudom intézni. Amint elérjük a partot, onnantól kezdve a Tanács kezében van a sorsod... és az övék is. Biztos vagyok benne, hogy a szüleid izgatottan várják, hogy viszontlássanak ennyi év után.

– Bizonyára – felelte Quinn.

Nagyon is izgatottan.

2. FEJEZET

N'skara

*„Semmi sem olyan egyszerű, mint amilyennek látszik.
Mert mindig az elhallgatott, kimondatlan dolgok világítanak
rá az igazságra és annak titkaira.”
– Lazarus Fierté, lélekfaló, Norcasta örököse, éber hadúr*

A milyen hirtelen kezdődött, olyan gyorsan véget is ért a harc. Lazarus nem tudta, mit gondoljon erről. Nem tudta, mit gondoljon Quinnről, aki egyetlen mozdulattal vágta le ezeket az embereket, majd azon a furcsa, hátborzongató nyelven szólt, mintha *közéjük* tartozna. Lazarus megrázta a fejét, tekintete végigfutott a lányon. Bár külsőre hasonlított rájuk, és úgy beszélt, mint ők, belül nem volt olyan.

Belül sötét, torz és kegyetlen volt.

Saevyana volt, akár tetszett neki, akár nem.

És most éppen ő volt az, aki miatt még maradt némi esélyük, hogy szövetséget kössenek N'skarával.

Lazarus már majdnem levette az ingét, már majdnem hagyta, hogy a n'skaraiak szenvedjék csak el a végzetüket. A körülöttük lévő

hajók megadták volna magukat a bőre alatt szunnyadó lényeknek, ha úgy akarja. De az emberek... az emberek nem adták volna meg neki, amit akart, ha erővel veszi el. Nem, ha rászabadította volna a világra a bestiákat, a szövetség szóba sem jöhetett volna utána. Ő sem akarta ezt, de ha Quinn nem avatkozik közbe, nem maradt volna más lehetősége, ha életben akarja tartani a többieket.

Lazarus oldalra pillantott. Quinn épp azzal a fiatal férfival beszélt, aki korábban dacolni mert vele; hangja gúnyos volt, leereszkedő, még ha a szavait Lazarus nem is értette. A fiatalember – úgy tűnt – elgondolkodik, mintha fontolgatott volna valamit, majd a viselkedése sötétebb lett. Lazarus már épp előrébb lépett, és majdnem megszólalt. Quinn elmosolyodott – a fogai is kivillantak.

A fiatalember megfordult, és valamit odakiáltott a távolabb horgonyzó hajók felé. A választ, ami visszajött, Lazarus ugyanúgy nem értette. Az ezüsthajú, sápadt bőrű harcosok, akik megtámadták őket, most egyszerűen levetették magukat a fedélzetről. A nőkaraiak pillanatnyi gondolkodás és habozás nélkül tűntek el a jeges hullámok között, és mire minden elcsendesedett, már csak a fiatalember és az a lány maradt a fedélzeten, aki korábban kimondta Quinn nevét.

A teljes nevét – amit Lazarus sosem hallott ezelőtt.

– Quinn – szólította meg halkán. – Beszélhetnénk?

A lány odébb húzódott, és csendesesen mondott valamit a másik kettőnek azon a nyelven, amit Lazarus nem értett. Ökölbe szorította a kezét, de nem sürgette Quinnt, csak elindult lefelé a fedélközbe. A deszkákon holttestek heverték – szerencsére a legtöbb nem az ő emberei közé tartozott.

Nem hallotta Quinn lépteit, hogy a lány követte volna, de a nedves virágszirmok és a friss hó illatát érezte. A lelke gyönyörű

sötétségként derengett a fényben. Hívogatta, és amikor közelebb ért, Lazarus megfordult.

– Magyarázd el, mi történik!

Quinn összehúzta a szemöldökét, két karját keresztbe fonta a mellkasa előtt, és lazán nekidőlt a fából készült falnak.

– Nem hallgattál rám, és a hibád miatt megtámadtak minket – kezdte, mire Lazarusból mély morgás tört fel.

– Most, Quinn! Nem vagyok türelmes ember, és nincs szükségem kioktatásra...

A lány gúnyos nevetése megfagyasztotta benne a szót.

– Ebben tévedsz. Amit tettél, bolondság volt. Esztelenség. Te előszeretettel szidsz engem a meggondolatlanságom miatt, de ha nem lennék idevalósi, ez az egész végzetesen rosszul végződött volna. *Tartozol* nekem ezért, Lazarus.

Lazarus döbbsen állt, Quinn hangja annyira ridegen csengett.

– Te az én v...

– A vazallusod vagyok – vágott közbe Quinn. – Igen, tisztában vagyok a szerződésünk feltételeivel. Átrángattál a fél kontinensen, de nem árultad el a terveidet, és most itt vagyunk: egy földön, ahol nem ismered a nyelvet, nem ismered az embereket, és meglepődnék, ha bármit is tudnál N'skaráról, tekintve a szálnalmas próbálkozásodat, hogy szövetséget akarsz kötni velük. – Quinn kihívóan nézett rá, mire Lazarus állkapcsa rángani kezdett.

Kiszabadította Quinnt abból a nyomorult kis viskóból, amit ott-honának nevezett, és célt adott neki; mindenre kiterjedő szabadságot. Jól megfizette, és elnézte az erőszakos kirohanásait. Többet adott neki, mint bármely más vazallusának – mert Quinn volt a kulcs mindenhez. A királyságához. A koronájához.

Kiszakította őt az eddigi életéből? Igen.

Manipulálta, és olykor hazudott neki? Igen.

De mindezt egy olyan célért tette, ami mindennél többet ér.

Ez többet nyomott a latba, mint bármely hibája.

Quinn viszont ugyanúgy lehetett a veszte is. Mindennek a vége – ha nem hajlandó engedelmeskedni. Lazarus azt mondogatta eddig magának, hogy ez időbe telik. Hogy ki fogja érdemelni a hűségét. A bizalmát. A tiszteletét.

Quinn mégis minden egyes alkalommal ellenszegült neki.

– Nem tudom, mit képzelsz, mi folyik itt, Quinn, de én...

– Most te fogsz rám figyelni! – vágott közbe a lány ismét. Lazarus kinyitotta a száját, hogy visszavágjon, de Quinn folytatta, mielőtt lehetősége lett volna megszólalni. – Ezen a helyen, ezek között az emberek között te vakon jársz. Tudom, mit akarsz, Lazarus, de hogy bármi esélyed is legyen a megszerzésére... most bíznod kell bennem.

Lazarus megdermedt. Fejében tompán dübörgött a fájdalom, a vergődő lelkek pedig egyre nehezebbé tették, hogy kordában tartsa az indulatait. Az a vékony póráz, amivel Quinnt tartotta, egyre vékonyodott, és nem először fordult meg a fejében, vajon ki is irányít kit ebben a helyzetben.

De... a lány éppen azt kérte tőle, amire ő maga is vágyott: bizalmat.

A korábbi próbálkozásai, hogy manipulálja és kényszerítse, mind csúfos kudarcot vallottak. Talán egy másik módszer más választ eredményezhetne. Ha valóban akarja a koronáját, és azt minden más fölé helyezi... akkor még Quinn engedetlensége is várhatott a büntetéssel.

– Hajlandó vagyok meghallgatni – kezdte. – Azonban... – Fel-emelte a kezét, amikor Quinn már nyitotta a száját, hogy megint közbevigyen, aztán előrehajolt, és a lány hajába markolva hátrahúzta

a fejét, hogy közvetlenül a szemébe nézhessen. – Te *engem* szolgálsz. Az *én* házam tagja vagy. Nem érdekel a bőröd színe, mert *hozzám* tartozol. Nem hozzájuk. Nem tarthatnak meg téged! Minden, amit itt teszünk, azért van, hogy szövetséget kössék az uralmam biztosításához. Megértetted?

Quinn kristályos szeme félig lecsukódott, ahogy a tekintete Lazarus szájára siklott. Ő azt hitte, hogy a lány megpróbál majd ellenszegülni, megpróbálja tovább provokálni – bármi is volt ez kettejük között –, de Quinn végül csak bólintott, és hátralépett. Lazarus elengedte, a finom hajszálak selyemként siklottak ki az ujjai közül.

– Bízz bennem, hogy elvégezzem a részem, és a végén meglesz a szövetséged is! – mondta Quinn. – És Forseya szerelmére, ne adj nekik okot arra, hogy megöljenek! A n'skaraiak nem olyanok, mint Imogen. Ők nem adnak második esélyt.

A hajó lassan megállt, és valaki lekiáltott a fedélzetről. Quinn felsóhajtott, majd sarkon fordult, de mielőtt Lazarus utánaindulhatott volna, a balján lévő ajtó hirtelen kinyílt.

– Ő most... – Dominicus a lépcső felé mutatott, de elhallgatott, amikor meglátta Lazarus arckifejezését. – Inkább maradok itt, és vigyázok Lorraine-re – jelentette ki bölcsen, gyorsan témát váltva.

– Tedd azt! – felelte Lazarus kimérten. – Vaughn? Te menj, és vigyázz Axe-re, valamint ügyelj arra, hogy a kölyök ne csináljon bajt!

A hegyi fiú, aki éppen a pengéjéről törölgette a vért, csak bólintott.

– Elbírok a kicsi kalózzal.

Lazarus a fejét csóválva végigsimított az arcán, és mély sóhaj szakadt fel belőle. A fedélzeten Quinn már Draeven mellett állt. A két n'skaraival együtt várakoztak, akik a hajón maradtak. A fiatalember éppen mondani akart valamit, de Quinn egy hanyag mozdulattal félbeszakította.

Lazarus elvigyorodott magában, ahogy elindultak lefelé a pallón. Draevannel együtt hátul maradvá követték Quinnt.

N'skara földje hideg és kietlen volt.

A palló szürke kőrisfából készült, és több sort is leraktak belőle. Maga a tengerparti szakasz rövid volt, és többnyire jég borította – de nem mindenhol. A távolabbi részen, ahol veszélyes sziklák meredeztek a vízből, fiatal fiúk és lányok vetették magukat a jeges hullámok közé, és csak akkor bukkantak a felszínre, amikor egy nő kemény, éles hangja parancsot adott nekik.

– A pletykák nem adják vissza az igazi látványt – motyogta Draeven. – Nem tudom elképzelni, hogy Quinn itt éljen.

Mindketten a fagyos vízre meredtek. Apró szigetek törtek a víz felszínére, szétszóródtak a távolban. A szárazföldön férfiak és nők dolgoztak szürke köpenyekben – és kikötőhöz képest szokatlan, baljós csendben tették mindezt. A kőrisfából készült pallókat elhagyva a talaj lassan emelkedett, a dombok pedig végül a távoli Ciseai-hegységbe vesztek. Az egymás hegyén-hátán álló vakolt házak köből épültek.

Lazarus megrázta a fejét.

– Quinn okkal jött el innét – mondta halkan.

Rájött, hogy a lány néhány elejtett megjegyzést és homályos utalást leszámítva igazából soha nem árulta el, miért hagyta el ezt a helyet. Ahogyan Lazarus azt sem tudta, milyen viszonyban áll ezekkel az emberekkel, akik egykor a sajátjai voltak. De ahogy Quinn merre vándorolt, rájött, hogy a lány még mindig viseli a sárgaréz vasöklöket, annak ellenére, hogy a harc már véget ért... Lazarus tudta, hogy itt semmi sem az, aminek látszik.

Lehet, hogy Quinn leállította a támadást, és meggyőzte a n'skaraikat, hogy hozzák el őket ide, de továbbra is feszült volt. Nyugtalan.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

A mágija minden egyes lépésnél fekete lábnyomokat hagyott utána. Nem mintha mások láthatták volna. Ezek a koromfekete lenyomatok lassan beleszivárogtak a levegőbe, és amikor Lazarus megízlelte a varázslatot, ellenszenv lüktetett benne. És nem az övé.

Ekkor már macskaköves úton haladtak. A helyiek apró, halvány rózsaszín és törtfehér kagylóhéjakat kevertek a habarcsba, ebből alakították ki a járdát. A n'skarai gyerekek megálltak, és megbámulták őket, de amikor a fiatalember, aki vezette őket, határozottan megrázta a fejét, a szülők azonnal megragadták a gyermekeik vékony karját, és továbbhúzták őket. Nem hallatszott csecsemők sírása és ordítása, ahogy a kikötőnél sem lehetett semmit sem hallani. Ha nem lettek volna az emberek – akiknek nagy része szürke leplekbe burkolózott –, Lazarus azt hihette volna, hogy a város elhagyatott. De nem üres volt, csupán túlon túl csendes. Egyedül a mögöttük suttogó, halk hangok törték meg a némaságot.

Áthaladtak egy híd alatt, amely két épületet kötött össze, és beléptek egy tágas udvarba.

Márványszobrok álltak félkörben a hatalmas lépcsősor aljánál, amely magasabbra nyúlt, mint bármelyik épület. Fehér oszlopok kukucskáltak ki a fenti terasz pereméről.

Quinn úgy ment el a szobrok mellett, hogy még csak rájuk sem pillantott, és megindult felfelé a lépcsőn. Lazarus és Draeven már éppen követte volna, amikor két ór lépett elő a márványszobrok árnyékából, és a lándzsáikat eléjük lökve elállták az utat.

– Mit jelentsen ez? – kérdezte Lazarus hangosan, ügyelve rá, hogy a hangjából is leszűrjék a kérdést. Az örök arca éppoly kifejezéstelen maradt, mint amilyenek a kőépületek voltak körülöttük. Semmit sem szóltak. Quinn visszanézett, majd halkán odaszólt a fiatalembernek és a lánynak, akik mellette álltak. Az előbbi válaszolt neki.